

תת"ע 279/09/17 - מדינת ישראל נגד אליהו סהר- נוכח

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 279-09-17 מדינת ישראל נ' אליהו סהר

לפני כבוד השופטת ענת יהב	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ממויה
המאשימה:	
נגד	
הנאשם:	אליהו סהר- נוכח

הכרעת דין

לפי סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עזירת רכבו ביום 22.2.2017 בשעה 10:30 ברחוב הברזל 22 בתל אביב ממערב למזרח באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה, בניגוד לתקנה 71(1) לתקנות התעבורה. ביום 25.10.2017 כפר הנאשם במיוחס לו, אמר שעמד בצד ימין של הרחוב, מדובר ברחוב חד סטרי רחב, אין במקום מדרכה פנויה, ובהיותו נהג מונית הגיע למקום על מנת לאסוף נוסע, כשהיה ברכב, ואילו שוטר אשר היה במקום עצר את רכבו במקביל אליו ורשם לו דו"ח. עוד ציין בכפירה שבניגוד לרשום בדו"ח הוא לא התווכח עם השוטר, והוא לא נתבקש להיזק את רכבו מן המקום אפילו פעם אחת קודם לרשום הדוח. במעמד זה אף ציין הנאשם כי ביחד עם השוטר היה פקח עירוני אשר היה במקום, ואשר ראה את האירוע, אולם לא שוחח עמו.

התיק נקבע לשמיעת הוכחות.

בפרשת התביעה העידו שני עדים:

עד תביעה מס' 1 הפקח העירוני מר האדי סולמי אשר הגיש את המזכר אותו ערך-ת/1.

העיד כי הוא אשר נהג בניידת, ציין שההפרעה שיוחסה לנאשם הייתה חניה על נתיב נסיעה, זאת קרא מ-ת/1 וציין כי לא זוכר מעבר לרשום במזכר. מסכים שלא ציין את הכתובת המדויקת בה בוצעה העבירה, אך ביקש לציין שהכתובת רשומה בדו"ח אותו רשם השוטר שמילא את הדוח, וכי יום לפני הדיון קרא את הדו"ח שנרשם על ידי השוטר אשר היה עמו ביום האירוע. כשנשאל לגבי אופן התנהלותו של השוטר ענה, כי איננו זוכר מה אירע באירוע ספציפי זה, אולם בדרך כלל הדו"חות נרשמים בתוך הרכב, לאחר שהשוטר יוצא לנהג אשר ביצע את העבירה (עמוד 5 שורות 10-14). לא זוכר כמה זמן עמד הנאשם במקום, אינו זוכר האם הוזכר על ידי השוטר, כי עליו לעזוב את מקום החנייה, ובסך הכול מעבר לרשום ב- ת/1 איננו זוכר פרטים נוספים.

עד תביעה מספר 2, מר סלומון שלומי, השוטר אשר מילא את הדו"ח, ציין שאכפו את העבירה לפני כ-9 חודשים, וכי רחוב הברזל בתל אביב הוא רחוב המועד לחסימות מעבר, וכשהגיע למקום ראה מונית השייכת לנאשם כשהיא חונה על נתיב נסיעה, תוך שהפרעה לכלי רכב אחרים, עוד ציין שראה את הנהג עוצם את עיניו למספר רב של שניות, כ-20-30 שניות עד שהעיר אותו (עמוד 7 שורות 11-17).

הדו"ח שנרשם הוגש וסומן ת/2.

בחקירתו הנגדית שלל תיאום גרסאות עם הפקח, וציין כי כשקיבל את הזימון לבית המשפט הוציא את הדו"ח וייתכן שהפקח ראה את הדו"ח כשביקש ממנו להעביר אותו אליו (עמוד 8 שורות 7-22). לא זוכר אם עמד במקביל לרכב הנאשם בשלב כלשהו, אולם בעת שרשם את הדו"ח, אומר באופן ברור כי לא יכול להיות שעמד על הנתיב וחסם את דרכם של הנוסעים בדרך. מציין שבמקום יש 2 נתיבי נסיעה. בעניין מקום עמידתו בעת רישום הדו"ח אומר כי אם נהג המונית עמד במפרץ אז ייתכן שרשם את הדו"ח כשהוא במקביל אליו. מסכים כי הדו"ח "לא 100 אחוז", שכן לא יודע לציין האם הנהג מונית עמד במפרץ, אל מול אבני שפה צבועות אדום לבן, או ממש חסם נתיב נסיעה, בנתיב הימני. עדיין, מציין שבכל מקרה גם אם הוא עמד בתוך המפרץ או על נתיב הנסיעה, אסור לו לעמוד במקומות אלה. כשהנאשם מאמת אותו עם העובדה שהוא לא ביקש ממנו להיזק את רכבו, אלא מייד ביקש את רישיון הנהיגה, עונה "כול להיות, אני לא זוכר" (עמוד 9 שורות 8-15).

כשנשאל לגבי הכתובת המצוינת בדו"ח - הברזל 22, תחילה העד מדגיש כי זאת הכתובת או שהוא ראה בעיניו או שהפקח אמר לו, אולם בהמשך ולאחר שהנאשם הציג לו את נ/1, תמונה מן המקום אשר ממנה עולה באופן ברור כי בניין מספר 22 לא קיים, וזאת לאחר שהתמוטט כ-5 חודשים קודם לכן, מסכים שהתמונה המוצגת כמקום חניה של הרכב, דהיינו רחוב הברזל 16-18, הוא המקום האפשרי שבו באמת ראה את הרכב נעצר, ולא כפי שרשום בדו"ח (עמוד 9 ו-10 שורות 24-32 ו-6-1 בהתאמה).

בפרשת ההגנה העיד הנאשם לבדו, כעד יחיד מטעמו, כשתיאר שבעקבות קריאה הגיע למקום, עמד והמתין לאיסופו של הנוסע, לא הפריע לאף אחד, ולאף כלי רכב במקום, כאשר נידת הסיוור הגיעה, נעמדה במקביל אליו, ובאופן מיידי נתבקש לתת את רישיון הנהיגה שלו וזאת מבלי שנאמר לו להיזק את הרכב וזאת הסיבה שבתגובה נרשם למה הוא מתבקש לתת את רישיון הרכב.

כמו כן, מציין כי המיקום הרשום בדו"ח הוא לא המיקום שם היה, שכן הכתובת איננה קיימת.

הצדדים סיכמו, כאשר התביעה ביקשה להרשיע, והנאשם ביקש לזכות מן הטעמים שציין.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את עדויות עדי התביעה, בחנתי את המוצגים, לא נותר לי אלא לקבל את גרסת הנאשם, ולזכות אותו מכל המיוחס לו וזאת מן הנימוקים שלהלן:

1. הכתובת שצוינה בכתב האישום איננה נכונה, זאת ניתן לראות מן התמונה שצולמה נ/1 וכן מדברי השוטר אשר ציין כי אכן הכתובת איננה נכונה והמקום אליו הפנה הנאשם הוא המקום הסביר ששם ראה את אשר ראה.
2. ההפרעה לא תוארה בכתב האישום כך שבית משפט איננו יכול לדעת מה הוא טיבה ואופיה ובאיזה צורה הפריע אותו נאשם להמשך נהיגתם של משתמשי הדרך האחרים ובהיעדר תיאור שכזה, לא ניתן לקבל את דברי השוטרים באופן עיוור וללא יכולת ואפשרות ביקורת של אותו תיאור.
3. אף השוטר עצמו בעדותו-עד תביעה 2, לא ידע לומר מה הוא מיקום עמידתו של רכב הנאשם, האם עמד במפרץ במקביל לאבני שפה הצבועות אדום לבן או שמא על נתיב נסיעה, דבר שהוא מהותי ומשמעותי לתיאור העבירה, שכן לא מדובר באותה עבירה וחוסר היכולת לדעת בגין מה נרשם הדו"ח הוא מחדל מהותי היורד לשורשו של הוכחת האישום.
4. השוטר עצמו מספר פעמים בעדותו אמר כי הדו"ח לא נרשם באופן מלא וכי קיימים חוסרים בפרטים ומכך אף איכותו של הדו"ח.

5. המזכר אותו רשם הסייר נ/1 הוא מזכר אנמי שאיננו שופך אור או מוסיף פרטים על האירוע ולא ניתן להיבנות ממנו. מאידך גרסת הנאשם לא השתנתה החל מדיון הכפירה ועד לעדותו בפניי. הנאשם הציג תמונות, טען את טענותיו באופן ברור ומלא, לא שינה את גרסתו, ואף בתגובתו אשר מצויה בת/2- "מה עשיתי, למה אתה מבקש רישיון", יש כדי להשלים ולחזק את גרסתו בדבר העובדה כי לא נתבקש להיזק את רכבו ולו פעם אחת, אלא מייד נתבקש ליתן את רישיונו על מנת שהדו"ח יירשם. מן התגובה ניתן לראות כי איננו יודע מדוע נתבקש לתת את רישיונו, ומכאן שלא סירב או התווכח לגבי הזאת הרכב. מכל אלו מצאתי כי המאשימה לא הרימה את נטל ההוכחה על פי החוק, ועל כן אני מזכה את הנאשם מן המיוחס לו.

ניתנה היום, ד' ניסן תשע"ח, 20 מרץ 2018, בנוכחות הצדדים.